

Rostislav Iščenko: Ukrajinu vrhají do ohně války o Evropu

- CZ24 News | 17. dubna 2021

UKRAJINA: Co dnes vidíme? Vidíme, jak v naší Bohem zachraňované Ukrajině probíhá příprava k válce – naprosto otevřeně, politici, ministři, vojáci... Oni přijímají zákon, podle něhož plánují mobilizovat během několika dní téměř milion záložníků... Samozřejmě je nezmobilizují, protože pokud by je zmobilizovali, neměli by je čím vyzbrojit, vystrojit, ani nakrmit. Nicméně to umožňuje v každém případě zvýšit ozbrojené síly početně. Jestliže přijdete k lékaři s tím, že vás bolí játra a doporučí vám, abyste omezil pití, tak se dál rozhodujeme, zda rady lékaře poslechnout, anebo dál od rána do večera chlastat a na ta játra se vykašlat.

Stejně tak je tomu i v politice. Přicházejí k nám Spojené státy a ukládají nám, abychom udělali jedno, druhé, desáté... ale dále vedení každého státu rozhoduje samostatně. Vedení USA dokonce ani nediktuje ukrajinským představitelům konkrétní rozhodnutí, protože jim beztak vyhovuje pozice zaujatá Zelenským. Ten se přece už v roce 2019 rozhodl, že je tak velkým politickým činitelem, že je schopen přetlačit Rusko. To je podle jeho činů zřejmé a navíc to říkali jeho spolupracovníci. Jenom ho vnímali jako vedoucího smečky komediantů – ten se ale mezitím stal šéfem státu. Takže může protlačit u Ruska řešení, která neprotlačil jeho předchůdce Porošenko. Prakticky dal ultimátum, že buď změníme Minské dohody, nebo se Ukrajina od nich distancuje a ukončí jejich fungování. Dokonce prohlašoval, že Ukrajina z Minských dohod v roce 2019, pak v roce 2020 vystoupí, pokud do dubna/května nebudou přijaty ukrajinské návrhy. Tenkrát se na to dívali jako na předvolební, nebo komerční projekt, ale pak Zelenského vypustili do voleb jako technického kandidáta, ale ukázalo se, že může posbírat hlasy, takže z něho mohou udělat loutkového prezidenta. Problém je ale v tom, že je to asi jako v aktu stvoření – je roztřesená veš, jako ostatní, anebo člověk vybavený právem? (*Volný citát z Dostojevského románu „Zločin a trest“.*)

Bůh ho stvořil, vdechl mu život, dal mu svobodnou vůli a on se sám rozhoduje, jak se má chovat. Stejně tak i kterákoli politická loutka, které vdechl nebo z čehosi slepili pánova ducha, a dál už ale tato loutka přijímá rozhodnutí, jen dostává moc a ta moc je silnější než právo pánovo. Ona sama rozhoduje, jakou linii jednání dále držet. Podívejte se na sociologické průzkumy ukazující, že takovou linii nezastává naprostá většina obyvatelstva, nicméně většina ve srovnání s dalšími pozicemi. To, že je nezbytné vybojovat Donbas, zastává 42 % občanů Ukrajiny, zatímco k cestě dohody s ním se jich přiklání 37 %. Oni počítají s tím, že Západ stejně Rusku sváže ruce, a to nedokáže Donbas zcela ochránit. Mají za to, že si s ozbrojenými silami republik Donbasu Ukrajina poradí, a proto neustále plánují překvapivý útok na Donbas, aby všechno rychle pořešili, Západ by měl na 2-3 dny až na týden zablokovat Rusko, za tu dobu oni postoupí až k ruské hranici a otázka bude uzavřena.

Teoreticky je, samozřejmě, možné všechno a záměry jsou široce známy a o reakci na ně, se vyjádřil mj. nedávno Putin, ruská diplomacie provedla diplomatickou přípravu, jejímž posledním krokem byla konference Putin-Merkelová-Macron. NATO se zcela jistě do operace nezapojí, protože ví, že by to byla poslední válka v historii lidstva, nebo přinejmenším naší civilizace. USA zatím předpokládají, že to bude kontrolovaný konflikt v jejich zájmech, a že bude probíhat následovně: Začínají bojové operace, Rusko posílá svoje vojska na obranu Donbasu, USA začnou vřestět o agresi, v ideální variantě nějaké Polsko, případně s Rumunskem vstupuje v rámci podpůrné operace na území západních oblastí Ukrajiny, následuje konflikt s těmito vojsky, a to už jsou členové NATO a EU, a tady se objevuje páka na chování Paříže a Berlína. Ale nikoli proto, aby vstoupily do války, protože ony nevstoupí a navíc jejich vojenský potenciál je natolik nicotný, že vrhat ho do ohně stejně nemá smysl, jestliže Spojené státy nehodlají samy bojovat – a to ony nehodlají. Navíc je pro ně nebezpečné

vrhat do boje Paříž a Berlín, protože za klasickou Západní Evropu, chtě-nechtě, bojovat musí, protože to jinak nejde. Ale za Východní Evropu bojovat nemusí a nebudou.

Takže, buď Ukrajina bojuje sama, nebo se objeví ještě nějaký trouba z limitrofů, kterému není líto sama sebe – a to vše slouží jako nátlak na klasickou EU, aby úplně přerušila politické, diplomatické, jakékoli vztahy s Ruskem a Čínou. Takže vytrhnout Evropu z vytvářené rusko-čínsko-evropské Eurasie, protože jinak, dříve, či později Rusko a Čína buď přesvědčí, nebo donutí Evropu k připojení ke svému projektu. Takže, dokud je čas a dokud jsou USA dostatečně silné, musí Evropu donutit, aby „dobrovolně a z vlastní iniciativy“ pod záminkou zahájení ruské agrese, přerušila veškeré styky s Ruskem i s Čínou, jako jeho spojencem, a na dlouho zablokovat možnost jejich vzájemné spolupráce. Protože takové hospodářské sdružení by vyškrtlo USA z počtu kandidátů nejen na světovou hegemonii, ale i na rovnoprávnou účast na určování osudů světa, protože se stanou státem bojujícím o regionální vůdcovství – za předpokladu, že Kanada a Mexiko budou i nadále chtít být jejich věrnými spojenci.

Konflikt podněcuje sama Ukrajina. Jim každý den nevolá Biden, ani americký velvyslanec, co mají dělat a že je podpoří. Kdepak! Oni sami běhají a pokřikují, že je Rusko napadne a my s nimi budeme bojovat, a Američané jim jen přitakávají. A oni chápou, že vnitřní situace na Ukrajině je kritická. Hospodářství je rozvráceno, státní rozpočet se nenaplní – loni dokázali na konto vlastních zdrojů, tedy daní atd., naplnit rozpočet jen ze 60 % – ostatní jsou zahraniční úvěry. A když se koncem roku úvěrování zastavilo, propadali hysterii, že Ukrajina zemře. Neumřela, nicméně její situace je velmi špatná.

MMF peníze nedává, protože – za prvé, chápe, že se jí nevrátí, a potom – MMF je komerční struktura, vydělávající na půjčování peněz. MMF sice na Ukrajině už vydělal, a hodlá vydělat ještě víc, ale nikoli tam svoje peníze ztrácet.

Spojené státy hodlají Ukrajinu použít jako potravu pro děla na bojišti s Ruskem, tak proč by tam pálily peníze? Ukrajina půjde bojovat o to efektivněji, čím méně peněz jí dají.

Takže Ukrajina musí shánět peníze na volném trhu, což je složitější a peníze jsou dražší. V důsledku toho se ocitáte v situaci, kdy se vám už nevyplatí brát úvěr, protože jeho cena anulují hodnotu opatření, která hodláte jeho prostřednictvím řešit. Spojené státy Ukrajina nezajímá, prezident ani viceprezident jí nevolají, dokonce ani velvyslance nejmenovali. A proto, aby MMF uvolnil peníze, je třeba doporučení USA. Proto, aby se Francie a Německo nějak o Ukrajinu začaly zajímat, je třeba, aby Ukrajině věnovaly pozornost USA. Nejjednodušší řešení, dostupné mozům ukrajinských politiků, je další vyhrocení vztahů s Ruskem – jen tak se Ukrajina stává centrem světové pozornosti. Oni se tím zabývají už rok, postupně situaci vyhrocovali, až došli na hranu války a další neopatrný krok znamená válku – nikoli celá společnost, protože její většina válku nechce a bojí se jí. A to po sedmi letech válečné propagandy, kdy lidi přesvědčovali o tom, že k tomu, aby zavládl mír, je nutné vyhrát válku.

Těch, kdo vůbec chce válčit, protože je už tak bojovný od dětství, existuje velmi málo. Pravda, někdy v emocích lidé, zejména pak blbci říkají, proč ne? Třeba vypustit raketu na parlament a všechny tam zabít? Ale oni všichni nesedí na místě a nečekají, až je to trefí, a potom jakýkoli úder, tím spíš na mocenské orgány, bude příslušný stát považovat za agresi a státní terorismus. Můžeme, jak chceme dlouho říkat, že jiní postupují stejně. Nás ti druzí nezajímají, protože chceme-li odvrátit naše vtažením do války a roztržku hospodářských vztahů s Evropou, je naším úkolem tyto vztahy zachovat. Protože to nám usnadní generálním vítězství v globální konkurenci s USA. Zásah raketou do Nejvyšší rady by tento problém jen zkomplikovalo, jakkoli by nabízelo naše morální uspokojení.

Rusko válku nechce nejen proto, že by bylo tak mírumilovné. Každý stát považuje válku za poslední

způsob vyřešení svých problémů, protože je to velmi nákladné. Jde o to, že se globální situace vyvinula tak (i díky kvalifikovanému úsilí ruského vedení), že se ruské problémy řešily bez války, dostatečně efektivně a rychle. Bylo třeba vyčkat 5 až 10 let a vše se i tak vyřešilo. Je pravda, že pro trpící lidi v Oděse, Kyjevě nebo Charkově, je 5 až 10 let je dlouhá doba i s přihlédnutím k délce lidského života, a mně samému by se nechtělo tam sedět 10 let a čekat. Ale z hlediska historie a z hlediska státu je to okamžik. Vše, co bylo třeba, aby naše vedení udělalo, se stalo – teď je třeba čekat na zázrak.

Autor: Rostislav Iščenko

Zdroj: <https://outsidermedia.cz>